KAIŠIADORIŲ aidai

Kaišiadorių rajono laikraštis

Nr. 47 (8933) ◆ ISSNN 1648 – 0007 ◆ 2020 m. birželio 19 d., penktadienis ◆ Leidžiamas nuo 1946-10-06 ◆ Kaina 0,50 €

Iniciatyvos

Į „Vaikystės dvarą“ – spalvinga požemine perėja!

Pravėrusius „Vaikystės dvaro“ vartelius pasitinka užrašas „Žiežmariai“

Simbolinę atnaujintos perėjos atidarymo juostelę nuotaikingai perkirpo Edita Kerdokienė, Aivaras Jonyka, Eglė Raudeliūnienė ir Voldemaras Maziliauskas...

Laimos Kmeliauskienės nuotr.

Laima KMELIAUSKIENĖ

Praėjusio penktadienio popietę Žiežmariuose, Vytauto gatvės gale, vos tik pabaigus spalvingus gatvės meno darbus, iškilmingai atidaryta požeminė perėja. Niūrus ir laiko paženklintas tunelis Vytauto gatvėje, kuriuo vaikai ėjo į Žiežmarių mokyklą-darželį „Vaikystės dvaras“, niekam nekėlė pasigėrėjimo, nebent siaubo filmų kūrėjai galėjo kokį siužetą susukti... Tai nedavė ramybės ir įstaigos direktorei Eglei Raudeliūnienei. O kai ji pasikalbėjo su „Vaikystės dvarą“ pradėjusios lankyti mažosios Liepos tėčiu Aivaru Jonyka, Žiežmarių kultūros centro darbuotoju, prisidėjusiu prie freskos „Bučinys“ atsiradimo ant pastato Gedimino gatvėje, Kaišiadoryse, mintis įgavo pagreitį ir virto „kūnu“.

Nukelta į 3 psl. ►

...netrukus šventės dalyviai, smagiai nušurmuliavę tuneliu, atsidūrė „Vaikystės dvaro“ kieme

Prisiminimuose – patirtas tremties siaubas

Valė KURGONIENĖ
Žaslių kultūros centro kultūrinių renginių organizatorė

Gedulo ir vilties dieną 11.59 val. sustojame prie Žaslių kultūros centro visuotinei tylos minutei. 60 sekundžių, skirtų įprasminti tremtį, pagerbti kalinimus patyrusių tautiečių atminimą. Matau, kaip buvusios tremtinės Reginos Brazulevičienės akys sudrėksta.

Sustojome visuotinei tylos minutei. R. Brazulevičienė (pirma iš kairės)su žasliškiais (trečia iš kairės – Žaslių seniūnė G. Stankevičienė)

Mes apie tremtį žinome iš perskaitytų knygų, pasakojimų, o ponia Regina visą tai išgyveno, todėl ši susikaupimo minutė jai ypatinga, brangi. Kelios minutės po dvyliktos sėdame į mašiną ir važiuojame į Žaslių geležinkelio stotį. Važiuodami jau apiberiame buvusią tremtinę klausimais. „Ką tokio blogo padarėte, kad teko palikti tėvynę?“ – klausia Žaslių seniūnė Gintarė Stankevičienė. „Buvau banditė“, – juokaudama atsako ponia Regina. Visi šypsomės, sužinoję, jog moteriai tuo laiku buvo vos penkeri.

Žaslių geležinkelio stoties perone uždegame žvakeles ir padedame gėles bei tylos minute pagerbiame tuos, kurie gyvuliniais vagonais buvo išvežti į Sibiro platybes ir iš jų negrįžo. O buvusi tremtinė tęsia savo pasakojimą, kaip ji, maža mergaitė, įsiveržus į močiutės namus enkavedistams, bandė bėgti pas gimines. Rugių lauko takeliu lėkė, kiek kojos neša, o enkavedistas su automatu šnopuodamas vijosi iš paskos. Sunkiai sekėsi jam gaudyti mergaitę. Įbėgusi į savo dėdės namus vikruolė dar gerokai leido ponui enkavedistui „pasportuoti“, kol buvo sučiupta. Sugauta mergaitė taip suleido savo dantukus „sportininkui“ į ranką, kad šis iš skausmo Reginą paleido ir liepė dėdei sugrąžinti bėglę atgal. Dėdė mergaitę ant rankų atnešė pas močiutę.

Padėtos gėlės ir uždegtos žvakelės Žaslių geležinkelio stoties perone

Nukelta į 5 psl. ►

Prisiminimais apie patirtą tremtį dalijasi Regina Brazulevičienė

Valės Kurgonienės nuotr.

9 771648 000035